

УДК 339.94

Михайлов О. І.

Маріупольський державний університет

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЄС

У статті розглядаються особливості формування стратегії інноваційного розвитку Європейського Союзу. Розглянуто питання фінансування науково-дослідних центрів, які формують інноваційний розвиток країн Європейського Союзу. Проаналізовано проблеми розвитку науково-дослідницької сфери Євросоюзу. Виявлено та досліджено процеси регіонального розвитку інноваційних процесів, їх значення. Доведено, що для ефективного втілення стратегії інноваційного розвитку потрібно більше уваги приділяти інституціональним перетворенням, тісній взаємодії всіх суб'єктів ЄС в рамках Європейського Інституту Технологій та Європейського наукового простору.

Ключові слова: ЄС, інновації, інноваційна діяльність, регіональне інноваційне співробітництво, стратегії інноваційного розвитку.

Постановка проблеми. Розвиток інновацій – це один із пріоритетів сучасного соціально-економічного розвитку. Без інновацій неможливо підвищити конкурентоспроможність економік, покращити добробут населення, підтримувати ощадливе споживання ресурсів. Одним із ініціаторів інноваційних стратегій розвитку став Європейський Союз.

Основна ідея формування стратегії інноваційного розвитку – це забезпечення конкурентоспроможності європейської економічної системи та вихід із кризи, що охопила Європу останнім часом.

Для реалізації стратегії інноваційного розвитку необхідно визначити особливості її формування, дослідити аспекти її втілення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Розгляду поняття інноваційного розвитку, аналізу та розробки інноваційних стратегій розвитку присвячена велика кількість наукових публікацій як вітчизняних, так і закордонних учених. Більшість сучасних дослідників інноваційного процесу та наукознавці (Амоша О., Булатова О., Варналії З., Гринів Л., Долішній М., Зугровський М., Попович О., Соловйов В.) основну увагу теоретичного та практичного аналізу приділяють економічному спрямуванню інноваційної політики різних країн, оцінці стану науково-технічного потенціалу країни. У роботах С. Ілляшенка досліджуються стратегічні напрямки випереджального інноваційного розвитку, управління потенціалом інноваційного розвитку. В. Онікієнко досліджує інноваційні парадигми соціально-економічного розвитку.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Для забезпечення переходу країни на інноваційний шлях розвитку необхідно домогтися підвищення інноваційної активності національної промисловості, адаптувати науково-дослідний комплекс до умов ринкового господарства, підсилити взаємодію державного і приватного секторів. Вирішення цих завдань залежить від вироблення ефективної науковотехнічної, інноваційної та промислової політики. У зв'язку з цим заслуговує на увагу досвід Європейського Союзу (ЄС) щодо стимулювання інноваційної діяльності.

На сучасному етапі інноваційного розвитку ЄС необхідно розглянути регіональні аспекти інноваційного розвитку та визначити проблеми, які потрібно вирішити найближчим часом задля подальшого ефективного розвитку стратегії інноваційного розвитку ЄС.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є дослідження особливостей формування стратегії інноваційного розвитку Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу. Виходячи з реалій XXI ст., країни ЄС взяли курс на прискорений

розвиток інноваційної економіки. Зміна характеру і значення нововведень в економіці, заснованій на знаннях, відставання країн ЄС від США і Японії у сфері перспективних технологій, розширення ЄС на схід – усі ці фактори стимулювали розробки нових напрямків інноваційної стратегії Європейського Союзу. В інноваційній економіці все більшого значення поряд з технологічними нововведеннями набувають організаційні і маркетингові, а сфера НДДКР перестає бути єдиним джерелом інновацій, хоча і залишається основним. У результаті одне з головних місць в інноваційній політиці зайняли інституціональні перетворення.

На думку вітчизняного науковця Булатової О.В., напрямками (пріоритетами) зростання та розвитку європейської економіки, в рамках нової стратегії розвитку, визнано наступні:

По-перше, розвиток нової економіки, що заснована на знаннях та інноваціях, яка спроможна забезпечити гармонійний розвиток європейського суспільства. Реалізація цього напрямку передбачає:

- створення Інноваційного союзу, в рамках якого буде забезпечено єдину інноваційну політику, спрямовану на вирішення важливих проблем суспільного розвитку – зміна клімату, підвищення енергоефективності, демографічні зміни та охорона здоров'я;

- реалізація програми «Молодь в дії», в рамках якої планується розширити академічну мобільність покращити якість освіти та професійної підготовки, створити кращі умови для адаптації молоді на ринку праці, підвищити рівень конкурентоспроможності європейських університетів;

- поширення цифрових технологій та створення єдиного цифрового ринку в Європі.

По-друге, забезпечення сталого розвитку, що ґрунтується на ресурсозберігаючих, екологічно чистих технологіях, раціональному використанні ресурсів та конкурентоспроможної економіки і передбачає:

- створення конкурентоспроможної низьковуглеродної економіки з ефективним використанням ресурсів;

- скорочення викидів та запобігання втрати біорізноманіття в рамках реалізації програм з охорони навколишнього середовища;

- забезпечення лідерства Європи у розробці нових екологічно чистих технологій і методів виробництва; впровадження ефективних інтелектуальних електромереж.

По-третє, забезпечення інклюзивного зростання через сприяння й забезпечення високої зайнятості, досягнення соціальної, економічної та

регіональної єдності. Відповідно, досягнення інклюзивного зростання передбачає:

- підвищення рівня зайнятості в Європі через створення нових робочих місць;
- управління змінами через інвестиції в професійну підготовку і навчання;
- модернізацію ринку праці та системи соціального забезпечення, що гарантує отримання вигід від економічного зростання всім регіонам Європейського Союзу [1, с. 246].

Курс на створення конкурентноздатної інноваційної економіки стартував на саміті ЄС, що відбувся в березні 2000 р. у Лісабоні, а на початку 2002 р. у Барселоні Рада Європи сформулювала ряд конкретних завдань в галузі стимулювання інноваційного розвитку. Серед них – збільшення частки витрат на НДДКР у країнах ЄС з 1,9 до 3% ВВП, насамперед за рахунок росту асигнувань приватного сектора; подальша вертикальна і горизонтальна координація інноваційної політики; створення єдиного Європейського дослідницького простору з урахуванням розширення Євросоюзу [2].

На даний час ЄС у середньому спрямовує на НДДКР 2,7% ВВП, у той час як США – 3,3%, Японія – 3,4%. Якщо в США частка приватного сектора в загальних витратах на НДДКР складає 68,2%, то в ЄС – 56,3%. Серйозно відстає ЄС і за показниками інноваційної активності, зокрема частці у ВВП венчурного капіталу, капіталізації нових компаній, ринку інформаційних технологій, а також за питомою вагою нових продуктів на національних ринках. Останнім часом ослабли позиції країн ЄС на світових ринках новітніх технологій [3].

Відставання країн ЄС від конкурентів багато в чому зумовлене специфічними рисами цього регіону, зокрема високою часткою держсектора, недостатніми стимулами до підприємництва, розходженнями в національних інноваційних системах, характері і ступені інноваційного розвитку держав-членів Євросоюзу. У результаті розширення ЄС нові члени привнесли і власні негативні особливості науково-технічного розвитку, що залишилися від планово-державної економіки. Останнім часом ЄС зміг домогтися деяких зрушень у реалізації стратегії інноваційного розвитку Ряд країн (зокрема, Великобританія) збільшили витрати на НДДКР чи відмовилися від їхнього запланованого скорочення (наприклад, Франція), почали використовувати нові механізми стимулювання інноваційної діяльності в підприємницькому секторі.

Так, англійський уряд поставив мету збільшити за рахунок приватного бізнесу національні витрати на НДДКР з 1,9 до 2,8% ВВП. Цьому мають сприяти такі заходи, як введений податковий кредит для здійснюючих НДДКР малих і середніх фірм; розширення й уточнення робіт, що кваліфікуються як НДДКР; скасування близько 40 норм, що регулюють діяльність компаній. За розрахунками міністерства фінансів у результаті податкового кредиту сума економії для малих і середніх підприємств досягне 150 млн ф. ст. у рік, що складає 1/3 витрат на НДДКР у цьому секторі. Ця податкова пільга пошириться на 4 500 фірм із зайнятістю не більш 250 чоловік, річним оборотом, що не перевищує 25 млн ф. ст. (40 млн. євро), і щорічними витратами НДДКР у розмірі не менш 25 тис. ф. ст. На їхню частку приходиться близько 10% витрат НДДКР у приватному секторі [4].

Відсутність серйозного прогресу в інноваційному розвитку, проблеми в зв'язку з розширенням

Євросоюзу, старіння населення – усі ці фактори лягли в основу пропозицій Єврокомісії з нових напрямків інноваційної політики.

Ці пропозиції сформульовані в документі «Інноваційна політика: сучасні підходи в контексті Лісабонської стратегії», де виділені такі пріоритети:

- 1) поліпшення інноваційного середовища шляхом посилення інноваційної складової всіх напрямків національних політик і їхньої інтеграції;
- 2) стимулювання ринкового попиту на інновації і використання концепції «лідуючих» ринків, що припускає підтримку ринків, найбільш сприятливих до нововведень;
- 3) стимулювання інновацій у держсекторі, подолання бюрократичного консерватизму державної адміністрації;
- 4) посилення регіональної інноваційної політики [5].

У другій половині 1990-х рр. уряди майже всіх західноєвропейських країн прийняли програми стимулювання інноваційної діяльності, спрямовані насамперед на поширення нововведень. Одне з основних місць у реалізації цих програм зайняли інституціональні зміни. Було розпочато формування структурних елементів і механізмів здійснення інноваційної політики. Незважаючи на певні національні розходження у підходах щодо розвитку інноваційної діяльності, можна виділити три загальних аспекти:

- утворення нових адміністративних структур, заснованих на системному характері інновацій. Ряд країн (Великобританія, Німеччина) змінили функції міністерств чи створили нові міністерства, що займаються питаннями інноваційної політики. У Фінляндії очолювана прем'єр-міністром Рада з наукової і технологічної політики несе відповідальність за стратегічний розвиток і координацію інноваційної політики, а також за виконання інноваційної програми (PROINOV – the Integrated Programme for Innovation). Внесені також зміни в механізм координації: створено нові координуючі органи (інноваційні ради), а до компетенції вже існуючих наукових рад включені питання інноваційної діяльності;

- визнання на урядовому рівні інновацій життєво важливим фактором економічного розвитку, проведення широкої урядової кампанії з проблем нововведень, активізація діалогу між науковим співтовариством, промисловістю і громадськістю. Практика проведення інформаційних кампаній поширена у Великобританії і Німеччині. В Іспанії створено Форум інформаційного суспільства, однією з головних задач якого є стимулювання координації діяльності уряду і різних промислових і громадських організацій при розробці Національного плану дій по створенню інформаційного суспільства;

- використання нового механізму прогнозування і вироблення пріоритетів «Передбачення» («Foresight») для формування національної інноваційної стратегії. Його мета – визначити стратегічні напрямки досліджень та інновацій, необхідних для підвищення конкурентноздатності країни. Заходи щодо координації проведені також на рівні ЄС. У Європейській раді у 2002 р. відбулося об'єднання Рад з внутрішнього ринку та промисловості і дослідницьких рад у Раді з конкурентноздатності. У рамках Єврокомісії проходять регулярні зустрічі Групи комісарів із проблем росту, конкурентноздатності, зайнятості та стійкого розвитку.

За останні десять років у країнах ЄС значно зросло значення регіонального науково-технічного й інноваційного співробітництва. Поява нових технологій і глобалізація економіки, а також обмеженість урядових бюджетів сприяли підвищенню ролі регіонів у здійсненні економічної діяльності. Як наслідок, регіональні влади усе ширше налагоджують контакти із зацікавленими колами за кордоном на субрегіональному рівні. Одночасно регіональні проблеми вирішуються шляхом тісних контактів центрального уряду і місцевої влади, оскільки останнім краще відомі технічні, економічні і соціальні потреби регіонів. Таким чином, в останні роки усе більш тісно переплітаються три рівні формування регіональної політики: політика, здійснювана самими регіонами, регіональний компонент федеральної інноваційної політики та національної політики ЄС.

Зміна характеру національних науково-технічних політик, що роблять основний наголос на поширенні нових знань в економіці, також сприяла підвищенню значення регіонального аспекту інноваційної політики. У результаті регіональна політика усе більшою мірою набуває структурного, а не перерозподільного характеру. Федеральний уряд відіграє домінуючу роль у фундаментальних дослідженнях і підготовці наукових кадрів, а регіони усе активніше проводять у життя політику поширення інновацій. Зокрема, у Великобританії регіони Східного Мідленда, Північного сходу, Уельс і Шотландія мають власну інноваційну стратегію й активно беруть участь в інноваційних програмах ЄС.

Інноваційна політика стала складовою частиною національної регіональної політики, однак, як правило, національні уряди віддають перевагу вже розвиненим у науково-технічному відношенні регіонам. Держава надає допомогу відсталім регіонам не стільки шляхом прямих фінансових вливань, скільки шляхом сприяння в розробці інноваційної політики і розвитку інфраструктури. Усунення диспропорцій технологічного регіонального розвитку є переважно функцією ЄС. Основне місце в цьому напрямку діяльності приділяється Мережі інноваційних регіонів (Forum of Innovation Relay Centres – IRC). Мережі інноваційних регіонів являють собою їх національні і транснаціональні об'єднання в сфері розробки й обміну досвідом стосовно інноваційної стратегії. Центри по поширенню інновацій мають статус незалежних консультативних організацій в галузі технології і бізнесу, що одержують допомогу від Єврокомісії з підприємництва. Вони надають допомогу інноваційному бізнесу з таких напрямків: трансфер технологій; комерціалізація результатів НДДКР; включаючи питання інтелектуальної власності; розвиток адаптаційних можливостей компаній до нової технології, у тому числі перебування і зведення разом потенційних партнерів співробітництва; здійснення транснаціональних інноваційних ініціатив; поширення інформації про інноваційну політику Євросоюзу.

Фінансування досліджень та інновацій у ЄС та ініціативи у поточному програмному періоді (2007-2013 рр.) проводилися по наступних програмах:

- Сьома Рамкова програма (РП7) з бюджетом у 53,3 млрд євро надає підтримку дослідженням, технологічному розвитку та наочним демонстраціям інновацій у Європейському Союзі. Її діяльність здійснюється у напрямках чотирьох Спеціальних програм: співпраця, ідеї, людські ресурси та зді-

бності; а також надає підтримку дослідженням у галузі ядерної енергії (Євроатом) та Спільного дослідницького центру [6].

- Бюджет Рамкової програми з конкурентноспроможності та інновацій (ПКІ) (Competitiveness and Innovation Programme – СІР) складається з 3,6 млрд євро та має за мету підвищити конкурентноспроможність європейської промисловості, фокусуючись насамперед на малих та середніх підприємствах (МСП). ПКІ полегшує доступ до фінансів та підтримує розвиток політики та послуг у сфері підтримки інновацій. ПКІ також фінансує транснаціональні послуги з підтримки бізнесу та інновацій, і намагається зменшити існуючі бар'єри до впровадження інновацій: кластерні, у сфері державних закупівель, інші нетехнологічні тощо. ПКІ сприяє розвитку інформаційного суспільства шляхом заохочення придбання та використання засобів інформаційних та комунікаційних технологій (ІКТ), та сприяє ефективному енергозбереженню та збільшенню застосування відновлюваних джерел енергії [7, с. 15].

- Європейський інститут інновацій та технологій (ЄІТ) – це незалежний орган ЄС, що поєднує вищі навчальні заклади, дослідницькі та ділові кола з метою просування інновацій світового рівня. Він зміцнює зв'язки всередині «трикутника знань» завдяки своїм високоінтегрованим Спільнотам знань та інновацій (СЗІ). ЄІТ намагається зробити інновації привабливими для бізнесу та фінансується з бюджету ЄС (309 млн. євро минулого року) [8].

- Політика інтеграції передбачає асигнування 86 млрд євро (майже 25% усього бюджету Структурних фондів) на покращення інноваційного та адаптаційного потенціалу регіональних економік ЄС. Ці інвестиції концентруються у 4 сферах: НДДКР та інновації, підприємництво, ІКТ та розвиток людських ресурсів [3].

Аналіз особливостей розвитку та результатів науково-дослідної сфери Євросоюзу виявив певну групу проблем. Серед яких слід особо виділити наступні:

1. Внесок європейських організацій в науку є вкрай низьким. Порівняно з інвестиціями країн-членів об'єднання. Роль координаторів наукових досліджень, відповідно до стратегії розвитку об'єднаної Європи, грають Європейська дослідна рада, Європейський фонд регіонального розвитку, Європейський інститут технологій [1, с. 247].

Європейський Інститут Технологій (далі – ЄІТ) має бути заснований для того, щоб покласти інновації в основу «трикутника» знань: знати, вміти, застосувати.

Це надасть можливості:

- зібрати разом кращих європейських студентів і дослідників для роботи пліч-о-пліч з бізнесом на розвиток і використання знань і результатів досліджень;

- провести навчання дослідників у нових технологічних областях і поліпшити їх підприємницькі та інноваційні вміння;

- генерувати інноваційні рішення в міждисциплінарних областях, які пов'язані на далекоюсяжну перспективу з ключовими технологічними викликами;

- бути втілена країнами – членами ЄС, а також зацікавленими університетами, дослідними організаціями і компаніями.

Результатом створення ЄІТ має бути:

- просування до комерційних переваг з вирішальним впливом на конкурентоспроможність Європи;

– формування опорної моделі для інтеграції освітньої, дослідницької та інноваційної діяльності на європейському рівні з особливим наголосом на модернізації університетів;

– повернути назад таланти зі всього світу і створити умови для протидії втечі талановитих європейських студентів і дослідників;

– просунути вперед європейську базу фахової підготовки і технологічної ініціативи в технологічних областях, пов'язаних з майбутніми критичними ринками;

– створити для компаній нові можливості в бізнесі на світових технологічних ринках майбутнього;

– поліпшити здатність європейської інноваційної системи краще і швидше відповідати на головні соціальні потреби [9].

2. В Європейському Союзі відсутній єдиний ринок патентів. Країни Об'єднання щороку реєструють тисячі патентів, тільки у 2010 р. Кількість європейських патентів, що було зареєстровано в Бюро патентів й торговельних марок США, дорівнювало 30,7 тисячі. В Європейському патентному офісі було зареєстровано 235 тис. патентів, з яких країнам ЄС належить лише 28,3% (66,5 тис. патентів). Серед європейських країн домінує в патентуванні Німеччина, на яку припадає 41,1% усіх європейських патентів (27,4 тис. патентів), Франція – 14,3% (9,5 тис. патентів), Нідерланди – 9,0% (6,0 тис. патентів). Якщо порівнювати рівень щорічного зростання кількості патентів серед розвинених країн світу, то Євросоюз за даним показником поступається іншим країнам: в цілому по Об'єднанню він складає 2,4%, тоді як в США дорівнював 3,0%, в Японії – 4,9 [1, с. 248].

3. Розвитку інноваційної активності не сприяє існуюча інфраструктура, перш за все у сфері інформаційно-комунікаційних технологій. Не дивлячись на досить високий рівень розвитку інфраструктури науково-дослідних розробок, вона потребує постійного вдосконалення і розвитку. Для розвитку інноваційного потенціалу економіки інтеграційного об'єднання необхідна високоякісна інфраструктура, перш за все, у сфері інформаційно-комунікаційних технологій, світовий ринок яких інтенсивно розвивається [1, с. 248].

4. Недостатність наукових кадрів. У науково-технічній сфері в країнах Євросоюзу в середньому працюють 29,8% від загального обсягу зайнятих. Як і раніше, основна частина науково-дослідних робітників в країнах об'єднання зосереджена в бізнес-секторі (48,8%), в університетах та інститутах працюють 36,1%. Найбільш високий рівень зазначених фахівців сьогодні сконцентровано у Швеції і Люксембурзі (39,5% в кожній країні), Нідерландах (37,2%), Германії (36,4%), Данії (36,2%). Формування Європейського наукового простору (далі – ЄНП) протягом найближчих років повинне створити платформу для вільного переміщення знань. Що фактично означатиме створення єдиного ринку досліджень, знань та інновацій в ЄС [1, с. 249].

Мета формування європейського наукового простору – розвиток і втілення стратегії створення відкритого, єдиного і конкурентоспроможного європейського ринку праці для наукових дослідників з привабливими перспективами кар'єри.

Це надасть можливості:

– надати окремим дослідникам однакові права і обов'язки незалежно від їхнього місця роботи в межах Європейського Союзу;

– протидіяти впливу на кар'єрне зростання фрагментації дослідницьких кар'єр на місцевому, регіональному, національному чи секторальному рівнях;

– усунути перепони для мобільності дослідників між університетами і промисловістю, приділяючи особливу увагу передачі прав особі і визнанню мобільності як позитивному елементу кар'єрного росту;

– гарантувати відповідність критеріїв оцінки досягнень наукових дослідників не лише за кількістю публікацій, а й за оціночними критеріями значно ширшого діапазону, таких як передача знань, викладання, нагляд, командна робота, керівництво і громадська діяльність;

– бути втілена на рівнях як країн – членів ЄС, так і всієї європейської спільноти.

Результатом формування ЄНП має бути:

– покращення розміщення висококваліфікованих фахівців в усій Європі і по секторах шляхом підвищення мобільності дослідників у їхніх переміщеннях по території Європи між університетами і промисловістю, шляхом залучення дослідників з третій країн та підвищення міжсекторальної і міждисциплінарної мобільності дослідників;

– внесок до підвищення ефективності інноваційної системи в Європі шляхом розвитку поміж інженерів і дослідників культури, яка заохочує використання знань і спільне використання результатів досліджень, прав інтелектуальної власності, патентів і ліцензій, через визнання досвіду в цій області, а також через обмін найкращими практиками;

– підвищення привабливості Європи для висококваліфікованих фахівців і створення умов для зменшення «втечі мізків», що стане внеском до впевненого розвитку економіки знань у Європі.

Висновки і пропозиції. Сучасна інноваційна діяльність в ЄС проходить в умовах глобальної світової економічної кризи. Фахівці вважають, що це все ж таки криза економіки ХХІ ст., вихід з якої можливий на рівні більш ефективного впровадження інновацій, а не просто за рахунок позбавлення від неефективних економічних структур, як це було в минулому.

Усвідомленням цього стало призначення вперше в історії ЄС у складі Єврокомісії, який почав працювати з 1 лютого 2010 р., посади єврокомісара з питань досліджень, інновацій і науки.

Нові масштабні завдання окреслені в доповіді Єврокомісії від 2 вересня 2009 р. «Переглядаючи інноваційну політику Спільноти у світі, що змінюється» (Reviewing Community innovation policy in a changing world). Зокрема, ставиться питання про радикальне поліпшення перспективного планування і реконструкції інфраструктури досліджень. Планується розробка спеціальної програми наукових досліджень стосовно нагальних суспільних проблем сучасної Європи: кліматичні зміни, пошук альтернативних джерел енергії, охорона здоров'я для вікових груп населення, політика безпеки. Сприяння мобільності дослідників, розширення європейської системи патентування, координація дослідних програм і модернізація бюрократичної системи фондів мають привести до нової якості європейської інноваційної політики.

Подальші дослідження повинні бути спрямовані на розроблення та практичну адаптацію інноваційних стратегій сталого розвитку ЄС у практику господарювання підприємств, що забезпечить підвищення рівня їх конкурентоспроможності у сучасних умовах господарювання.

Список літератури:

1. Булатова О.В. Регіональна складова глобальних інтеграційних процесів : монографія / Олена Валеріївна Булатова. – Донецьк : ДонНУ, 2012. – 386 с.
2. Towards European Knowledge Area, July 2005, DG Research [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://europa.eu.int/invest-in-research>.
3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ec.europa.eu/regional_policy/themes/research/index_en.htm.
4. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ec.europa.eu/cip/>.
5. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction/>.
6. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ec.europa.eu/research/fp7/index_en.cfm.
7. Програми та інструменти інноваційного розвитку економіки Європейського Союзу. Українські проєкції. = Programmes and Instruments of the EU's economy innovation development. Ukrainian Projections : Міжнар. конф., Київ, листоп. 2006 р. / Редкол.: Смертенко П.С., Коломієць О.В., Кінько Т.А. та ін. – К. : ФО-П Т.А.Кінько, 2006. – 64 с.
8. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eit.europa.eu/>.
9. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ec.europa.eu/education/policies/educ/eit/index_en.html.

Михайлов О. И.

Мариупольский государственный университет

ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ СТРАТЕГИИ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ ЕС

Резюме

В статье рассматриваются особенности формирования стратегии инновационного развития Европейского Союза. Рассмотрены вопросы финансирования научно-исследовательских центров, которые формируют инновационное развитие стран Европейского Союза. Проанализированы проблемы развития научно-исследовательской сферы Евросоюза. Выявлены и исследованы процессы регионального развития инновационных процессов, их значение. Доказано, что для эффективного воплощения стратегии инновационного развития нужно больше внимания уделять институциональным преобразованиям, тесному взаимодействию всех субъектов ЕС в рамках Европейского Института Технологий и Европейского научного пространства.

Ключевые слова: ЕС, инновации, инновационная деятельность, региональное инновационное сотрудничество, стратегии инновационного развития.

Mikhailov O. I.

Mariupol State University

FEATURES OF THE FORMATION OF STRATEGY INNOVATION EU

Summary

The peculiarities of the formation of innovation development strategy of the European Union. Consider the funding of scientific – research centers that form the innovative development of the European Union. Analyzing the problems of the development of scientific – research scope of the European Union. Identifies and examines the processes of regional development of innovative processes and their importance. Proved that for effective implementation of the strategy of innovative development need to focus more on institutional changes, close cooperation of all actors in the EU through the European Institute of Technology and the European Research Area.

Key words: EU, innovation, innovation activity, regional innovation cooperation, innovation development strategy.